

Autor: Guillaume Faye

Celá světová historie byla vždy historií zápasu národů a kultur o přežití nebo o nadvládu. Historie je bojištěm, na kterém vůle k moci nalézá svůj výraz. Je nepřetržitým sledem velkých tragédií, které skončí teprve jasným světelným paprskem odhodlané tvůrčí síly.

Třídní boje jsou skutečností, avšak podřízeného významu. Síla národa spočívá dlouhodobě především v jeho dispozicích, tzn. v zachování biologické identity a v jeho demografické obnově, stejně jako ve zdraví jeho tradice, v jeho kreativitě a v jeho kulturní osobitosti. Na základě těchto prvků spočívá civilizace.

V rozporu s dnes běžným názorem není stabilita národa nebo kultury nakonec určena hospodářskou nebo vojenskou silou, sociálním zákonodárstvím nebo politicko-strategickou nezávislostí. Tyto prvky jsou sice velmi důležité, ale nejsou ničím jiným než nadstavbou. Všeurčujícím základem je a zůstane biokulturní identita a demografická obnova.

Z toho důvodu nyní Evropa prožívá dramatickou situaci, která by dlouhodobě, poprvé za dvě tisíciletí, mohla mít za následek takřka její vyhlazení, a to právě v době, v níž se pokouší, dobře či špatně, sjednotit, jako by měla předtuchu smrti, která jí hrozí poté, co dobyla celý svět.

Evropa je prométheovská, sražena západním systémem, který kdysi sama stvořila. Je stejnou měrou podrývána vnitřně i zvenku. Zevnitř maloměšťáckým individualismem, konzumním amokem, demografickou sterilitou, feminizací svých mužů, kultem cizinců, etnomasochismem a kulturní atrofii. Zvenčí dnes prožívanou kolonizací a okupací cizinou, invazí islámu, naší strategickou a kulturní závislostí právě na komplici islámu: americkém soupeři.

Dnes, když nad Evropou nastává noc, by její národy měly konečně dospět k názoru, že v budoucnu se musí chápat jako velký celek, totiž jako evropský národ, a že tento národ, implicitně napadený a narušený ve své substanci, má k dispozici už jen méně, dokonce

mnohem méně než století, aby zachránil své dispozice a svoji kulturu. 21. století skutečně bude, a zde obzvláště jeho první třetina, století rozhodující; víc než kdy jindy bude platit vojenské rčení: zvítězit nebo zemřít.

Jestliže evropská generace, které bude mezi lety 2000 a 2010 dvacet let nezareaguje, potom je vše ztraceno, možná natrvalo. Duše stavitelů chrámů a dómů navždy dohasnou. I východoevropské národy, které dnes rovněž těžce onemocněly, nebudou už moci pro své západní bratry nic udělat.

Nadcházející století bude stoletím ze železa a oceli. Přinese – po krátké mezihře „moderny“, která trvala jen tři staletí, což je v historickém měřítku velmi krátký časový úsek – pravým archeofuturistickým způsobem návrat „starých otázek“, věčných střetů. **Nadcházející doba bude titánská a tragická.** Enormně předimenzované lidstvo, namačkané na nemocné zeměkouli, svede rozhodující boje o přežití. Stojíme na konci věku a *interregnum* začíná.

Budoucí střety se sotva ještě budou týkat financování nově založených firem, natož pak postavení ženy v politice či nálady uvnitř „homosexuální komunity“, ale spíše: kdo zvítězí, Evropa nebo islám, který ji kolonizuje? Zůstanou Evropané v Evropě majoritou? Budeme moci omezit dramatické zhoršení životního prostředí? Atd. Předložený manifest a slovník tyto klíčové otázky propracovává a pokouší se odpovídat.

V průběhu tohoto století budeme mít – a s námi veškeré lidstvo – globálně, ale nejprve v Evropě, co do činění s **konvergencí katastrof**, jak jsem to již vícekrát vylíčil. S největší pravděpodobností nebude možné žádné řešení bez vážné krize, v níž se musíme, tak říkajíc zády u zdi, konečně probudit a reagovat. Navzdory iluzím všech konzervativců „zprava“ nebo chimérám všech optimistů „zleva“ nemůže být nynější systém, „západní moderna“, zachráněn. **Musíme se s tím smířit, postavit se na odpor chaosu a v myšlenkách se již připravovat na to, co přijde po něm.**

„Realističtí“ apoštolové rozumu mi samozřejmě budou, jako vždy, předhazovat revoluční a tragickou pózu. „Realisté“, kteří jsou vlastně jen krátkozrakými „experty“, kteří svět pozorují pouze ze své omezené perspektivy, jakživ neměli v historii pravdu. I já si jistě budu muset vyslechnout výtku, že se oddávám „apokalyptické romantice“. V žádném případě! Jsem realistický a konkrétní. Paradoxem na této výtce je, že je mi často vytýkána samozvanými „filozofy“, kteří nechtějí být „pokrokoví“, ale propadají nejhorší iluzi liberálně-marxistického pokrokového bludu, totiž pseudoracionalistickému odmítání brát v úvahu katastrofu, vážný případ. Jsou jako pštrosi, kteří své vyjukané hlavy strkají do písku, nebo jako slepé mořské organismy, které vegetují v hloubkách bez denního světla. Historie není dlouhý, klidný tok, skládá se z vodopádů a peřejí – a samozřejmě i z vyústění.

Proč bojujeme? V první řadě nebojujeme za „věc národů“, **protože každý národ je sám zodpovědný za svoji identitu a protože historie je hřbitovem národů a kultur. My bojujeme pouze a jedině za osud našeho vlastního národa.**

Politické, kulturní a metapolitické aktivity všedního dne, neambiciózní a přece

nepostradatelné, i nejskromnější, jako ty sloužící k vypracování praktického programu, všechny musí stále, uvědoměle a absolutně hájit tento kategorický **imperativ velké politiky: bojujeme zároveň za dědictví předků a budoucnost dětí.**

Logika úpadku

Evropská kultura je otrávena západním, kosmopolitickým systémem, který sama zplodila, jak na počátku tohoto zničujícího procesu řekl Nietzsche. Právě v tomto smyslu je její osud tragický.

Nejdůležitější příčinou úpadku je bujení egalitářských, individualistických myšlenek 18. století na účet pospolitostního, nacionálního a etnického uvědomění. Další příčinou je sekularizace univerzalistických (a zároveň egalitářských) hodnot židokřesťanství. Třetí příčinou je bezuzdná touha po okamžitém uspokojení materiálních potřeb a nároků, která charakterizuje měšťáckého ducha. [1]

V tomto smyslu lze říci, že Evropané nesou hlavní zodpovědnost za zlořády, které dnes musí snášet: pokles porodnosti, kolonizace masami cizinců a islámem, znekulturnění, všeobecné plazení se před Amerikou, nedostatek strategických konceptů atd. Jejich duch byl znečištěn nepřítelem a oni sami dnes nechávají chátrat svá těla.

Nombrilismus, závislost na konzumu, etnomasochismus, feminizace zvláště evropského muže, absurdní kult homosexuálů, třídní egoismus, sebezpyšlivá záliba ve všem cizím nebo barevném (mylně oštemplovaná jako „antirasismus“), pokles porodnosti, sklon k neoprimitivismu v kultuře, odvrát od krásy a vůle k životu, nenávisť vůči aristokratickým a válečnickým hodnotám, zbožnění ekonomična (vskutku sekulární monoteismus!) na účet suverenity, nakonec znetvoření klasického humanismu a pravého duchovního života ve prospěch pokrytecké vulgarity „humanitářství“. Všechny symptomy ztráty charakteru pracují už více než století. Inkubační doba dlouho neviditelného viru vnitřní dekadence končí teprve dnes a nemoc se může plně rozvinout.

1. Odcizení

Ne už o „imigraci“, ale o masivní kolonizaci africkými, arabskými a asijskými národy musí být řeč, a o nahlédnutí, že islám přešel k dobytí Evropy, že „kriminalita mladistvých“ je pouze předzvěstí občanské a rasové války, že naše odcizení probíhá neméně v porodnicích jako na propustných hranicích, že obyvatelstvem podmíněná **islámská nadvláda by mohla nastat nejdříve ve Francii, potom i v dalších evropských zemích**, nejprve na obecní, potom snad na státní úrovni.

Pod násilím *Beurs* [3] a *Blacks*, kteří se chovají jako noví dobyvatelé, se hroučí náš veřejný vzdělávací systém. Ve Francii existuje více než tisíc zón, v nichž francouzské právo přestalo fakticky platit. Přistěhovalectví již několik let kulminuje, ať už legální (s vízem) nebo ilegální. Nově příchozí nejsou žádní užiteční „gastarbeitři“, ale percipienti sociální péče. Padáme do propasti. Jestliže to tak půjde dál, nebude už např. Francie během dvou generací majoritní

evropská země – poprvé v celé své historii. S několika lety časového posunu pak na tutéž osudnou cestu vykročí Německo, Itálie, Španělsko, Belgie a Holandsko. Takové historické zemětřesení Evropa od úpadku římské říše nezažila. Katastrofa se děje za pasivní či aktivní spolupráce zaslepené etnomasochistické politické třídy a s pomocí imigračních lobbistů naplněných zjevně zločinnou energií.

Rasový chaos, který se v Evropě rozmáhá, by přitom mohl náš kulturní svět jednoduše vymazat, událost horší než všechny války a morové epidemie, které v minulosti Evropu postihly. Nesmí se ale zapomínat, že **zájmům USA tato kolonizace a islamizace vyhovuje**, a že integrace (nebo akulturace) cizinců stejně jako na druhé straně komunitarismus [4] jsou **nemožná řešení**. Musíme se tedy připravovat na jiné řešení: *reconquistu*.

Etnická a kulturní identita Evropy, ba základ její civilizace, ještě nikdy nebyly tak zásadně ohroženy. Celé by to ovšem bylo nemožné bez sebevražedné, manipulativní podpory a spoluúčasti politického vedení a mediálního světa. V týdeníku *Le Nouvel Observateur* lze tak z pera jistého Laurenta Joffrina číst zmatenou větu: „*Radikální pravice se domnívá, že chaosu liberalistické budoucnosti lze čelit právě tak nesprávnými jako vražednými prostředky: etnickou identitou, agresivně stavěnou proti nevyhnutelnému míšení kultur.*“ Nuže, tato zdánlivá „nevyhnutelnost“ není v žádném případě potvrzena realitou: neboť co dnes ve Francii prožíváme, není „míšení všech kultur“, ale **devastace, eliminace a genocida evropské kultury ve prospěch amerikanizace na jedné straně a v poslední době afro-arabizace a islamizace na straně druhé**.

Pod pláštíkem ideologie míšení kultur, která není praktikována nikde na světě, si naši nepřátelé, věrní svému původnímu trockismu, stanovili cíl: odstranit naši tradiční kulturu, která je v jejich utkvělé představě vnitřně „špatná“ a nesmí proto vznášet nárok na další existenci.

Etnická identita a její obrana jsou prezentovány jako „zlo“, jako znak „agresivity“, abychom to řekli zmíněným Joffrinem. Jinak řečeno: chtít se hájit a bránit by podle tohoto názoru bylo již „rasistické“, tedy „maximálně opovrženíhodné“.

Svět má však daleko k tomu, aby se smísil nebo směřoval ke „světové kultuře“ v „globální vesnici“, ve skutečnosti **se dnes organizuje do velkých etnicko-kulturních bloků, které jsou identitní a vzájemně soupeří**. Mísení kultur a odstranění etnických identit: nic takového rozhodně není na programu 21. století! Indie, Čína, černá Afrika, arabský nebo turecko-muslimský svět atd., na vlastní půdě nedovolují ani imigraci, ani kolonizaci nebo rasové míšení. Jen evropské pseudoelity ještě hájí dogma „planety míšenců“. Žijí v oblacích.

Evropa zapomíná dědictví svých předků a oficiálně hlášaná „ochrana kulturního dědictví“ je ve skutečnosti muzeální spektakl, tedy v žádném případě tvůrčí. S kulturní identitou se to má jako s biologickou: je vždy principiálně archeofuturistická, tzn., že na základě *prvotní dispozice* vede k trvalé obnově, věrné ve změně, forem a generací. Stále znovu se realizující regenerace, biologická a kulturní zároveň, stejně jako trvalé udržení „vůle k moci“, jsou

zákonem dlouhověkových národů. **Bez nosného konceptu kontinuity, dalšího trvání, je identita nepředstavitelná.**

Boj proti identitě je však nyní heslem dominující egalitářské teorie. Jde o to, vymazat naši paměť, naši krev. Svědčí o tom např. již školní osnovy, v nichž se dnes žáci učí africké pohádky místo našich starých písní. Jak vidno, měl Céline přece pravdu, když předvídal „invazi bušbubů“.

Avšak tato kolonizace má kořeny v naší vlastní mentalitě. **Jsou to sami Francouzi, kdo zavinil zkázu Francie** imigrací cizích ras. Jestliže je dnes Francie nejtvrději zasaženou zemí, tak proto, že pojem etnické a kulturní identity byl a je už předem odmítán. Kořeny zla sahají hluboko do minulosti. Už v revolučním roce 1789 se nová jakobínská Francie viděla jako „republika lidského pokolení“, jako „vlast všech lidí“ po vzoru Spojených států amerických, které se právě tehdy staly nezávislými. Jen s tím rozdílem, že na druhé straně Atlantiku formule dokonale sedí: základem Ameriky je přece imigrace a genocida na domorodých Indiánech; naproti tomu ve Francii, zemi zakořeněných národů a kmenů, je tato floskule nesprávná a nebezpečná. Lze tedy tvrdit, že **francouzská republika se od počátku zakládá na teorému priority lidí bez domova, bez vlasti.**

Po porážce v roce 1871 srovnávali vedoucí ideologové republiky, s Renanem v čele, Německo jako „*národ /Nation/, který je tvořen původním etnikem mluvícím původní řečí*“, a Francii, která je údajně civilizovanější, protože prý nebyla založena na vrozené rase, na zakořenění, dědičné identitě, nýbrž spočívá na společenské smlouvě, na „*potřebě politického soužití*“. Ona doba zrodila neblahou „francouzskou ideologii“, která negovala identitu národů Francie a místo toho propagovala **jako ideál perfektního občana republikánského míšence.**

V roce 1914 a později roku 1945 byli Němci vnímáni jako „dědičný nepřítel“, potom byli pokládáni za svérázný identitní národ, „národ s kořeny“, který by se měl porazit, přičemž žádoucí vzor a ideál byl republikánský Francouz bez domova, [2] který dostal na ochranu dodatečnou pomoc ze zámoří, byl zproštěn všech pokrevních svazků a s ostatními „společníky“ byl spjat pouze dle smlouvy.

Šokujícím bumerangovým efektem však už tato republikánská ideologie, nepřátelská národu a identitě, nedokázala, poté, co se pokusila zničit originalitu různých francouzských regionů, integrovat, asimilovat a smísit originalitu milionů přistěhovalců (nebo spíše nových kolonistů): ti si ponechávají identitu vlastní, zatímco masa domácích Francouzů ji ztrácí. **Francouzská ideologie hodlá zničit Francii.**

Tato ideologie, založená na nevymýtitelném kosmopolitismu, je velmi hluboce zakotvena v psychice vládnoucí buržoazie. To vysvětluje skoro jednohlasné přijetí tzv. „antirasistických“ zákonů Plevna (1974) a Gayssota (1998), které zavedly ideovou policii. Vysvětluje také bujení opatření podporujících imigraci a rezignaci všech vládnoucích, ať z levice či z pravice, na jakoukoli kontrolu migračních pohybů. Celkem vzato nemají francouzské měšťácké elity, v politice i v médiích, vůbec žádné etnické nebo identitní uvědomění. Stávají se spoluviníky kolonizace a invaze tím, že z ideologicky přehnaného, již religiózního přesvědčení šíří

„antirasistické“ pocity viny, že identita – stejně jako i všechny politické názory, na nichž ulpívá „stigma“ etnického – jsou samo zlo. Podle mého názoru jsou přitom nejnebezpečnější ti kolaboranti, kteří se hlásí k „pravici“, neboť paralyzují a demobilizují vůli k odporu (ještě) zdravé části mládeže.

Identitě nepřátelské instinkty, pocity viny, které se právem dají označit spíše za *xenofili* nebo nezávaznou *abstraktní lásku* (tzn. okouzlení jiným, cizím) než za „antirasismus“, se nacházejí dokonce v jádru politicko-kulturních hnutí, která se jinak hlásí k francouzské a k evropské identitě, ale odsuzují „etnocentrismus“. Z toho je vidět, jak hluboko neštěstí sídlí, jak pevně virus hnízdí v těle.

Jejich logika je: zatímco dům hoří, ať se laskavě nemluví o ohni. Co se týče kruhu osob, o kterém je tu řeč, tedy údajně „identitní“ intelektuálové, kteří však zastávají „komunitarismus“, minimalizují nebo vůbec popírají šok odcizení a kolonizace a s ovceci mečí proti „rasismu“, tak příčinou takového chování není ani tak pomatení, neznalost nebo dokonce poctivá víra v kosmopolitické teorie, jako spíše zbabělost, potřeba profilovat se ve společnosti jako přijatelný „myslitel“, podřízení se metle ideové policie, **přání rebelovat vždy korektně** – aniž je kdy „překročena hranice“. Taková zrada je tak neomalená, tak nízká, že jí upřímně opovrhne i kosmopolitická levice.

Neboť nepřítel vždy opovrhne kolaboranty a respektuje jen odbojáře, kteří mu kladou odpor.

2. Blokovaná společnost

Společnost, víc než kdykoli předtím, uvázla na mrtvém bodě a trpí sociální sklerózou: bezuzdnost „nabytých práv“ (vlastně: výsad) veřejné služby, která se jich zuby nehty drží a odmítá jakoukoli reformu, bezmoc vládnoucích před odbory, které v dělnictvu zastupují vlastně jen menšinu, před lobbisty všeho druhu, ba dokonce před ulicí: to vše nasvědčuje uskutečnění **nového třídního boje**, u kterého levicovní voliči objektivně stojí na straně vykořisťovatelů.

Ve skutečnosti se sociální skladba jeví takto:

1. Privilegovaní „jistých výplatních sáčeků“ (tedy členové veřejné služby nebo srovnatelných míst, kteří mají celoživotní posty, jsou plně sociálně zajištěni a požívají spousty dalších výsad); cizinci, kteří se u nás usazují, se mnohem spíše než tuzemci stávají příjemci finančních podpor a ve velkém měřítku provozují beztrestné příživnictví; tradičně omezená třída zámožné velkoburžoazie (spjatá s intelektuálními a mediálně-politickými kruhy), ke které se připojila nová třída spekulantů.
2. Střední vrstvy, stále méně chráněné destabilizovaným pracovním právem (sociální programy, „zeštíhlování“ – nezašifrovaně: masové propouštění -, atd.) a znejistělé; které však nadále ručí (musí ručit) za daňové příjmy a tvorbu přidané hodnoty v ekonomice.
3. Stále rostoucí domácí proletariát, zcela nebo částečně nezaměstnaný, ve stadiu chudnutí a beznaděje. Zde je nutno konstatovat, že **„sociální vyloučení“**, o kterém se tak často

mluví, se skoro výlučně týká domácích Evropanů, kdežto přistěhovalí kolonisté užívají veřejných peněz a tak jako tak mohou počítat se solidaritou své rasové a kulturní pospolitosti.

Shrnutí: **chráněné třídy žijí na účet nechráněných výdělečných tříd, které vykořisťují**. Tvůrci legislativy a správních předpisů samozřejmě patří do třídy první.

Proto ve Francii pozorujeme krajně znepokojivý *Brain Drain-Effekt*, emigraci vědců, **kteří hrozí přivodit poměry třetího světa**. Zemi každý rok opustí tisíce mladých vědců a zkouší štěstí v zahraničí, daleko od této strnulé, daňově přetížené společnosti, kde stát vysává živoucí síly, místo aby je podporoval. Kdo plní mezery vzniklé tímto pouštěním žilou? Nekvalifikovaní, neproduktivní cizinci, kteří jsou extrémně nákladní právě proto, že jsou většinou příjemci dávek, ne producenty výkonů.

Demokracie, která se beztak už kvůli kariérismu profesionálních politiků stává stále nevěrohodnější, se mimoto ukazuje podryta vznikem soudcokracie a narůstající cenzury proti všemu „politicky nekorektnímu“. Názorový delikt ničí právní stát od shora dolů. Volební abstence dosahuje bezprecedentní míry. Vládnoucí se v národě opírají už jen o menšiny, a to o intelektuální a mediálně-politickou třídu. Jestliže se kupříkladu uváží, že se komunistům a zeleným, kteří přece zastupují jen mizivý zlomek veřejného mínění, vždy znovu daří prosadit v parlamentu zákony, prozrazuje to pravou podstatu této pseudodemokracie.

Ve skutečnosti se západní „demokracie“ pomaloučku potichoučku orientuje podle stalinistického vzoru, který byl zase kopií tyranie francouzské revoluce. Vládnoucí intelektuální mediálně-politická třída, která se ráda proklamuje jako „antipopulistická“ a „antidemagogická“, je proti jakékoli **přímé demokracii** a dokonce jde tak daleko, zvláště levice, že proti národu stojí s opovržením, nedůvěrou a odporem. **Západní pseudodemokracie je ve skutečnosti totalitní oligarchií nového typu**.

Soft-totalitarismus se šíří, pochopitelně pod pláštíkem „demokracie“. Politické spektrum stran v Evropě (nepřesvědčivé majority i nicotné opozice) se podobá **jednotné straně**, která víceméně (nehledě k nepodstatným nuancím) vyznává tutéž ideologii. Z toho důvodu je pochopitelně přímá demokracie podle švýcarského modelu zapovězena jako nelegální, a názor národa jako nezralý a nebezpečný. Před několika lety tak bylo s jednou evropskou stranou, rakouskou FPÖ, oficiálně zacházeno jako s „nezákonnou“, ačkoli byla zcela řádně zvolena. Institucionální laxnost vůči morálnímu rozkladu, kriminalitě a odcizení provází paradoxně zostření politické represe, elektronicko-informační špehování a daňový útlak domácího obyvatelstva. *Big Brother je Král Ubu* [5] a obráceně. Probíhá rozklad zdravých sil svalové tkáně společnosti ve prospěch zkameněliny její kostry. V nynější ekonomice máme **nevýhody kapitalismu i socialismu**, aniž bychom požívali jediné výhody obou systémů. Z kapitalismu se ponechal jen nepříjemný volný obchod a neuvážené otevírání hranic, ale ne podpora svobody podnikání. Ze socialismu se vypůjčil etatismus, odborový korporatismus, daňové přetížení a byrokracie, ale ne sociální spravedlnost, skutečná solidarita a právo na práci.

Tvrzení pravicových nebo levicových teoretiků, kteří nemají ani ekonomické znalosti ani

zkušenost ve světě práce, že liberalismus je hlavní nepřítel a my žijeme v systému pustošivého ultraliberalismu, je přitom naprosto nesprávné. Jedná se tu o převzetí levicové analýzy, která posuzuje realitu úplně nesprávně.

Zaprvé. **Je to globální, nekontrolovatelný systém volného obchodu, který se musí likvidovat, ne hra trhu** v evropském, kontinentálním, chráněném vnitřním prostoru. Zatrácovat trh sám o sobě by znamenalo nahrávat *quasi* komunistickému a zkornatělému korporatismu.

Zadruhé. Oprávněná kritika „komerční společnosti“ a „diktatury peněz“ nesmí zamlčovat, že výkon, hospodářská energie a inovace se živí hlavně *soutěží*, a že hybnou silou hospodářské dynamiky byla, je a vždy bude snaha o dosažení zisku (a ne ctnost, ať se nám to líbí nebo ne).

Zpochybňovat „komerční společnost“ neznamena kritizovat trh a jeho liberální princip, nýbrž odporovat jejich možné diktatuře a spekulativním silám. To znamená požadovat existenci nad trhem ustanovené suverénní síly a rozhodovací pravomoci a také uvnitř trhu existující korekční mechanismy sociální solidarity pro občany, jejichž pracovní síla jim nezajišťuje přežití.

Problémem naší společnosti není tudíž příliš mnoho liberalismu, ale příliš mnoho socialismu, a to nejhoršího ze všech socialismů: ne socialismus *a la Proudhon nebo Blanqui*, ale z komunistické šmíry, oficiálního korporatismu „nabytých“ výsad, obligatorního dojení kolosálního rozsahu! Realitě sociální spravedlnosti, která se zaklíná tím hlasitěji, čím méně je realizována, jsme tak nekonečně vzdáleni.

Velké instituce veřejného života, základy každé civilizace, se pomalu rozpadají: školství, zdravotnictví (viz poměry ve státních nemocnicích), armáda, policie a také všechny základní principy jakékoli živoucí společnosti, obecná jistota, přenos vědomostí z jedné generace na druhou atd.

Avšak společnost ještě stále stojí jako strašák uprostřed havrany zpustošeného pole. „Nová společnost“ „nové moderny“ se cítí velmi zdatná (tím, že se oddává globální síti), zatímco ve skutečnosti je vykotlaná jako ztrouchnivělý strom, který drží už jen kůra. Ta však pukne v příští bouři.

Vyčerpávání vnitřní mízy, tzn. biologických hodnot a sil, vyhovuje zesilování vyschlého systému: administrativa fosilizuje a nafukuje se, ale vnitřní oheň je ten tam, krev, nadšení dochází, sama svoboda se stává lacinou, kdykoli prodejnou cetkou. Jinak řečeno: **falešná civilizace se rozednívá, zatímco pravá kultura se hrouť (imploduje).**

Člověk by měl ale pořád doufat. Náš lid ještě disponuje obrovskými silami. I když je rozkládán zevnitř, tragický, tvůrčí duch evropské kultury ještě dlouho nebude mrtvý.

Francie nebo Evropa?

Zde se doporučuje, položit si pár nepříjemných otázek.

„Být Francouz“: bude to mít ještě nějaký smysl? Bude toto označení ještě manifestovat nějaký vztah k evropské identitě? Proto otázka: musíme zůstat Francouzi – v dnešním právním smyslu slova – nebo se stát Evropany? Lze brát vážně budování Evropy při souběžném zachování francouzského státu? Bylo by zmizení tohoto státu synonymem konce Francie? Je tento konec nevyhnutelný a v rámci (a ve jménu) suverénní, identitní vůle k moci na evropské úrovni žádoucí? A konečně: vyhovuje ideologie francouzského státu, směs z jakobínského centralismu a kosmopolitického one worldovství, skutečně přáním a zájmům identitní Evropy?

Mají nás závažné nedostatky hybridní Evropy, jak je známe z Amsterdamu, přimět k návratu do minulosti, anebo je třeba usilovat o směr vpřed do suverénního spolkového státu?

V tomto smyslu: musí se budování Evropské unie machiavelisticky pokládat za nouzové řešení, za nutné, dočasné velké staveniště, za nedokonalý, nicméně nepostradatelný dům postavený „užitečnými idioty“, který se však bude muset později od základu přestavět?

Byl by evropský spolek (federace), který by přece byl historickou revolucí – bezpochyby nejdůležitější za 1500 let – ve všech oblastech jediným obranným prostředkem proti smrtelným ohrožením, která se vznášejí nad Evropou?

Má se intenzivně zapracovat na evropské revoluci, abychom setřásli americké okovy, ovládli neúnosné problémy imigrace a islamizace, omezili úbytek našeho obyvatelstva, zabránili enormní ekonomické krizi, která si už razí cestu, a znovu našli lesk a sílu naší kultury? Nebo se máme utopie evropského spolkového státu, která se často jevila dost bezmocná, vzdát? Máme místo toho, abychom zachránili Evropu, opět sáhnout po tradičním pojetí suverenity evropských smluvních nacionálních států? To jsou klíčové otázky, které je třeba naléhavě zodpovědět.

Vstupujeme totiž do věku bouří velikosti, jaké jsme už dlouho nezažili, plujeme vstříc historickému orkánu, který jsem v jedné dříve vydané knize (*L'Archéofuturisme*) nazval „konvergencí katastrof“.

Budoucí, mnou vytoužená Evropa pochopitelně nemá být prvním krokem ke „světovému státu“, ale k **novému národu [6] /Nation/, federativnímu a imperiálnímu, na základě velkoregionů - ne už tedy dnešních nedostačujících států, a s obecnou etnickou jednotou**. Stejnou měrou tak bojujeme proti státním nacionalismům, které nás už neochrání, protože příliš zeslábly, a klamnému ideálu kosmopolitní Evropy.

Nacionalistou jsem byl vždy, ale nikdy „francouzským“, spíše **evropským nacionalistou**. Přes všechny sny o velikosti (které beztak ztroskotaly) je totiž Francie příliš malá. Abychom mohli existovat, bránit se a jednat ve světě, který je stále tvrdší (a ještě bude tvrdší), je

potřeba spojit naše síly do velkého celku, do kontinentálního bloku. Jisté francouzské ctnosti by se přitom mohly přenést na evropskou úroveň: imperativ ze sebe vycházející aktivity a autonomie, strategická vůle k moci, státní suverenita. Ale měly by se také nechat stranou jisté chyby, které úzce souvisejí s francouzským státem a s francouzskou ideologií: zarytý kosmopolitismus, sebevražedné „náboženství lidských práv“, institucionalizovaná byrokracie, drtivé daňové zatížení, iluze rovnosti, přílišný centralismus, konzervatismus „nabytých výsad“, který je přece znakem blokové společnosti atd.

Teze evropského nacionalismu jsou dokonce chápány a akceptovány spíše Italy, Španěly, Belgičany, Rakušany než Francouzi. A přece to byli Francouzi, kteří evropské sjednocení uvedli do pohybu. I de Gaulle upustil od zastavení tohoto díla. Paradoxem dějin jistí Francouzi, kteří pochopili nedostatečnost Francie, jestliže zůstala odkázána sama na sebe, a obávající se osudu Anglie, která se přece stala služkou svého amerického pána, byli, snad spíše bezděčně, připraveni zapojit včerejšího „dědičného nepřítele“ (Německo) do výstavby celku, který lze oprávněně nazvat „neokarolínským“.

Máme tu co do činění s dialektickým obratem, který se dá vysvětlit podvědomím národů: Francie, která se tak dlouho vzpírala zbytku Evropy a bojovala proti ghibellinské říšské myšlence, která hrdě hájila kult jakobínského státu, se proti všemu očekávání mohla stát tvůrcem příští evropské federace. Když se tento národ /Nation/, který je přece takřka souhrnem všech evropských etnik [7], chtěl promítnout do Evropy – chápal ji ovšem spíše jako „Francii ve větším měřítku“ – a přitom jiným způsobem uskutečnit napoleonský sen, než po roce 1945 a dekolonizaci viděl mizet své síly. Ale historie samozřejmě rozhodla jinak: Evropa nikdy nebude velkou Francií. Je na nás, postarat se, že Evropa bude opravdu imperiální, nikoli chaotický útvar, který je otevřen všem národům, všem vládám a všem hrozbám. V tomto smyslu žádná neodvratnost neexistuje.

Získejme trochu odstup: nedalo by se zaujmout stanovisko, že evropská výstavba tvoří tak říkajíc kontrapunkt k likvidaci římské říše před 1700 lety a k pozvolnému vzniku národů /Nationen/, a **(v jiné podobě) představuje obnovení ztracené jednoty**, jak se o ni snažil už i křesťanský středověk?

Dnes, více než 50 let po podpisu Římských smluv (EHS), je nám zřejmé, že evropské národní státy /Nationalstaaten/ mají v unii blízko k tomu, aby se vymanily z anémie, že ztratily svoji substanci. Měli bychom se proto odvážit riskantního pokusu revitalizace anebo historické revoluce tím, že vybudujeme pravý Grande Nation, a vzít přitom v úvahu riziko, které je s tímto smělym krokem spojeno?

Pravda, takové otázky budou pro francouzské vlastence srdcervoucí. Avšak existují doby, kdy se srdcervoucí obraty či revoluce musí vykonat, jde-li o to, zůstat si sám věrný nebo zachránit podstatu. Pro mne je idea „Francie“, která je samozřejmě ve vysoké míře úctyhodná, přece jen méně důležitá než idea „evropského národa“. K tomu přistupuje, že se mi **idea „Francie“, tak jak je dnes praktikována národy, které tvoří Francii, zdá být v podstatě škodlivá**. Neboť v této době masivního odcizení a kulturní atrofie sahají „francouzští nacionalisté“ (jaká ironie historie!) dokonce po folklóru a tradicích etnik, která v

minulosti pod francouzským jakobinismem velmi těžce kulturně utrpěla: Alsanané, Provensálci, Bretonci atd. Chtějí přitom opět nalézt „francouzskou identitu“, která se v oficiální, úplně znetvořené Francii už neprojevuje!

Antverpané belgické státní příslušnosti, Katalánci španělské státní příslušnosti, Lombardané italské státní příslušnosti atd. jsou mými krajany. Jsou totiž Evropany. Avšak západní Indové nebo Afričané, Arabové, Číňané s francouzským občanským průkazem mými krajany nejsou. Přesto jsou „Francouzi“, což ovšem vyjadřuje pouze právní příslušnost. Dotyční ostatně s tímto zjištěním zpravidla souhlasí, – navzdory zbožným přáním asimilačních fanatiků a politováníhodných zastánců „republikánského integračního modelu“.

Učinit takové zjištění znamená reagovat jako kterýkoli občan kteréhokoli národa na světě. Neboť **etnická příslušnost** je jediným pevným základním kamenem lidského společenství, jak už v *Race et Histoire* [8] vyzdvihl Claude Lévi-Strauss.

V Alžíru upírali Alžířané bílým kolonizátorům status „Alžířana“ nebo „Afričana“, který pro sebe někteří nárokovali, protože je zdravým lidským rozumem vnímali jako nenapravitelně **evropské**. Obdobně se dnes většina cizinců v Evropě přes „francouzskou“ státní příslušnost zdráhá zbavit své identity jako Afričanů nebo Asiatů, natož pak, aby se označovali za „Evropany“, což je důkaz, že pojem evropanství chápou etnicky. Nezapomeňme, že v USA, kde pragmatismus platí za bernou minci, označuje pojem *Europeans* oficiálně jen potomky bílých přistěhovalců z našeho kontinentu.

V archeofuturistické perspektivě, podle které bude budoucnost návratem k archaickým principům, poté co univerzalistická řešení „moderny“ ztroskotala, bude Markétčina otázka [9] pro příští Evropu znít: chce Evropa zaniknout v modelu rasového chaosu, v utopii soužití pestrých společenství, která všude ztroskotala, anebo stavět na základě **organického sjednocení spřízněných kultur se společnou vůlí a centrálním řízením?**

Další bod, který zde musí být zdůrazněn, je nezbytné rozlišování mezi hlavním nepřítelem a hlavním soupeřem: **hlavním nepřítelem Evropy je „Jih“, shromážděný pod vlajkou islámu a provádějící kolonizaci „zdola nahoru“, která má být definitivní. Hlavní soupeřem jsou Spojené státy**, které hrají dvojí hru tím, že se spolčují s islámem, jak to během útoků NATO proti Srbům jasně udeřilo do očí.

Islám přešel k dobývání a k odvetě. Spojené státy by Evropu rády zneškodnily v okamžiku, kdy se sjednocuje a mohla by ohrozit jejich převahu a hospodářskou nadvládu nad naším kontinentem, což je z geopolitického hlediska naprosto logické. Rozdělit Evropany, aby je mohly snadněji ovládat, vyvolávat rozepře, aby pokud možno v Evropě vedly válku, podporovat u nás imigraci a tím pokračující šíření a upevnění islámu, zamezit našemu spolenství se Slovany a Rusy, udržet proti jakékoli strategické logice nad námi svoji vojenskou kuratelou, nutit nás otevírat naše trhy bez reciprocity a zároveň se prohlašovat za naše „ochránce“: tak přibližně zní logika pokryteckého protektorátu Ameriky, který z nedostatku politické vůle ze strany „Evropy národů“ /Nationen/, natož pak té z Maastrichtu nebo z Amsterdamu, nemohl být dosud nikdy účinně odražen.

Možná by bylo vhodné, vzít na zřetel třetí cestu, která je ovšem pro hlavního nepřítele i pro hlavního soupeře noční můrou: **demokratická, suverénní, mocná, avšak decentralizovaná evropská federace, která by vycházela z ekonomického principu „autarkie velkoprostorů“**. Takový útvar by zamezil islamizaci a odcizení Evropy třetím světem, byl by na něm nezávislý, disponoval by globálně odstrašující armádou, perspektivně by usiloval o zahrnutí Ruska do největšího říšského útvaru, který kdy v lidských myšlenkách existoval: **Evrosibiře**. Ta by byla pevně odhodlána zabránit své demografické zkáze, uzavřela by spojení s Indií a Čínou, zkrátka byla by schopna klást odpor světu muslimů i americkému vlivu.

Pozitivní na tragédii, kterou dnes musíme prožívat je, že by Evropany, především mládež, mohla vyburcovat z katatonie konzumní společnosti. Neboť, jak jednou konstatoval Jean-Paul Sartre, aniž správně zhodnotil celý dosah svého výroku: *„Radost se rodí z nepřátelství, z nutnosti boje, z války.“*

Evropská revoluce – tento doutnák je nyní načase zapálit. Ve světě pod zataženou bouřkovou oblohou má být jediným světlem. Jedinou nadějí.

Poznámky:

[1] Pojem měšťák, buržoa /le bourgeois/, má v této knize většinou význam spíše psychologický, charakterový než třídní, stavovský nebo hospodářský. Buržoa ve smyslu Flaubertova: „Ten, kdo myslí nízce“. Hegel píše o měšťákovi jako o „člověku, který nechce opustit nepolitickou a nerizikovou soukromou sféru, jenž se na základě majetku a ve jménu spravedlnosti soukromého majetku chová jako jednotlivec stojící proti celku, jenž nalézá náhradu za svoji politickou nicotnost v plodech míru a výdělku a především v dokonalé bezpečnosti jejich požívání, a jenž proto chce zůstat zproštěn statečnosti a ušetřen nebezpečí násilné smrti.“ (Schmitt. Pojem politična s. 62, Praha 2007)

[2] Regionální identita byla francouzským centralistickým („jakobínským“) režimem tvrdě potírána.

[3] „Beurs“: mladiství narození ve Francii, druhá nebo třetí generace maghribské (=tradiční označení záp. části arabského světa) imigrace.

[4] viz **Metapolitický slovník**

[5] Ubu Roi (doslova: „Král Ubu“): postava francouzské literatury (románu Alfreda Jarryho): Ubu ztělesňuje všechno, co je na světě groteskní.

[6] Tedy nikoli už jen evropský národ, jako národ /Volk/ dávného společného původu, ale jako národ /Nation/ spjatý ideou evropského impéria. Svým „etnickým federalismem“ chce ale Faye zároveň vrátit slovu nation jeho původní, římský význam. Viz slovník.

[7] Francouzi jsou především potomky Germánů („Franků“), Keltů a Římanů („Galorománů“).

[8] Česky: Rasa a dějiny. Atlantis 1995.

[9] Narážka na Goethova Fausta, kde se Markétka ptá na Faustův poměr k náboženství. Zde obecně otázka bytí a nebytí.

Článek je součástí předmluvy ke knize Guillaumea Fayeho *“Proč bojujeme?”*.